

„Isus Hristos este același ieri și azi și în veci!” Evrei 13.8

SCRISOARE CIRCULARĂ - iunie 1980

Din inimă vă salut pe toți în Numele scump al Domnului Isus Hristos.

Acum eu mă aflu pe insula Patmos și am vizitat locul unde Ioan și-a petrecut timpul când a primit descoperirea lui Isus Hristos din Cartea Apocalipsei. Într-o liniște deosebită am citit cele 22 de capitole în limba germană și apoi în limba engleză. O mulțumire deplină era în inima mea atunci când m-am gândit că toate lucrurile se împlinesc în timpul nostru. Noi am devenit vrednici să avem parte de ceea ce face Dumnezeu acum. Aceasta ne smerește pe deplin, pentru că este doar harul Lui. Mulți vin la acest loc pentru a-L cinsti și să se închine. Eu am văzut cum o femeie a sărutat pereții peșterii unde s-a aflat Ioan după ce a fost închis. Eram foarte trist în inima mea, și mă gândeam la cuvintele lui Isus din Ioan 4:21: „*Femeie*”, *i-a zis Isus, crede-Mă că vine ceasul când nu vă veți închina Tatălui, nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim*”. Numai acel căruia i-a fost dăruită descoperirea lui Isus Hristos poate să-L roage pe Dumnezeu în Duh și Adevăr.

În călătoria prin Grecia și Turcia am vizitat printre altele și Efesul. Toate cele șapte Biserici din Apocalipsa se află în Turcia de astăzi. Bisericile au fost transformate în moschee islamice. Câteva catedrale le stau la dispoziția turiștilor pentru vizite. Aici se formează un tablou foarte trist, dacă faci comparație cu timpul trecut al creștinismului, când pe aceste locuri erau cele mai multe biserici. În nici un oraș de acolo nu există creștini. Toți sunt musulmani. Mă rog ca Domnul cel credincios să aducă Biserica Lui în stadiul acela în care ea să fie încă o dată o mărturie vie. Statui moarte și religii moarte există destule.

Pe mine m-a impresionat foarte mult la citirea lor, primul și ultimul capitol din Apocalipsa; în primul capitol, Mântuitorul se prezintă celor mântuiți, prin cuvintele din Apocalipsa 1:8: „*Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul*”, *zice Domnul Dumnezeu, Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel Atotputernic*”. În acest mod, Domnul nu s-a prezentat celor ce sunt ai Lui. El s-a prezentat de foarte multe ori ca „*Fiul omului*”. În epistole, El a fost prezentat ca „*Fiul lui Dumnezeu*”. Cu privire la domnia Lui ca Împărat, El este „*Fiul lui David*”. Dar aici, în ultimele Lui mărturii din prorociile Noului Testament, El se descoperă celor ce sunt ai Lui, ca Domn și Dumnezeu, Cel Atotputernic. Toți mântuiții, cărora le-a fost dată descoperirea lui Isus Hristos, pot striga împreună cu Ioan ceea ce scrie în Apocalipsa 1:5b-6: „*A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său, și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său: a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin*”.

În capitolul 22 este descrisă mai de-a-proape Împărăția de o mie de ani. Dar să ne gândim tot timpul la următorul lucru: atât timp cât este vorba despre lucruri și noțiuni de timp, noi nu avem de-a face cu o descriere a lucrurilor veșnice. În Apocalipsa 22:2 scrie: „*În mijlocul pieții cetății, și pe cele două maluri ale râului, era pomul vieții, rodind douăsprezece feluri de rod, și dând un rod în fiecare lună; și frunzele pomului slujesc la vindecarea Neamurilor.*”

Acest text trebuie comparat cu textul din Ezechiel 47:12: „*Dar lângă râul acesta, pe malurile lui de amândouă părțile, vor crește tot felul de pomi roditori. Frunza lor nu se va veșteji, și roadelor lor nu se vor sfârși; în fiecare lună vor face roade noi, pentru că apele vor ieși din sfântul Locaș. Roadele lor vor sluji ca hrană, și frunzele lor ca leac*”. În Împărăția de 1000 de ani va fi o stare asemănătoare celei din paradis. După aceea, va veni judecata de sfârșit, și după aceea cerul nou și pământul nou, cum este scris în Apocalipsa 21:1: „*Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră, și marea nu mai era*”. Abia atunci, după ce s-a terminat al 7-lea mileniu, timpul se revărsa în veșnicie.

În capitolul 21:2, Mireasa este descrisă în locul ei, în noul Ierusalim, și de fapt în timpul Împărăției de 1000 de ani. Despre acest oraș este scris în Apocalipsa 21:27: „*Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăiește în spurcăciune și în minciună; ci numai cei scriși în cartea vieții Mielului.*” Cine citește capitolul 20:15, va vedea că acolo este vorba doar despre **Cartea Vieții**. Aceștia sunt acei care vor fi primiți la judecata de pe urmă, fiindcă ei sunt neprihăniți prin credința lor în Isus Hristos, iar numele lor a fost scris în Cartea Vieții. Dar la Mireasă este scris: **Cartea Vieții Mielului**. Ea este ceata celor întâi născuți, care vor fi răpiți și care-L urmează pe Miel. După ce îngerul i-a spus totul lui Ioan, în Apocalipsa 22:10-11 este scris: „*Apoi mi-a zis: Să nu pecetuiesti cuvintele proorociei din cartea aceasta, căci vremea este aproape. Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat, să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe!*”.

Trebuie să existe un timp scurt, înaintea venirii Domnului, în care cei curățiți prin sângele Mielului se vor lăsa curățiți de Dumnezeu mai adânc și mai temeinic. Nu numai de păcat, ci și de caracterul propriu, de propria voință, până la eliberarea totală de lucrurile pământești. Cel neprihănit de Dumnezeu să se lase și mai mult neprihănit, mai temeinic, până ce corespunde cu dreptatea lui Dumnezeu, și nu va mai fi găsit în el nici un fel de lucru care să-l poată condamna - o intrare deplină a Miresei în voia Mirelui. Cel sfințit se va sfinți și mai temeinic, până când duhul, sufletul și trupul vor fi supuse voii depline a lui Dumnezeu. Aceasta va fi ceata care a biruit, căreia

i-a fost dată făgăduința din Apocalipsa 22:14: *“Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate!”*.

Bisericii Mireasă îi este dată ocazia să-și spele hainele, să-și curețe lămpile, să-și umple vasele cu ulei și așa să meargă împodobită și pregătită spre Mire. Atunci El ne va duce la locul pregătit de El, loc ce îi aparține doar Miresei.

Noi citim mai departe, din versetul 15 (Apocalipsa 22): *„Afară sunt câinii...”*; aceștia, cu siguranță, sunt națiunile păgâne, peste care noi vom domni în Împărăția de o mie de ani. După ce femeia păgână a venit la Isus, ca s-o vindece pe fiica ei, în Matei 15:26, El a spus: *“Drept răspuns, El i-a zis: „Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci la câței!”*. Păgânii nepocăiți sunt pe pământ în timpul Împărăției de o mie de ani, dar ei nu au cum și nu vor pune în nici un fel piciorul în orașul sfânt, în noul Ierusalim, iar la sfârșit ei vor fi duși în ispită de către satan, care va fi dezlegat (Apocalipsa 20:7-10).

În Matei 7:6, Domnul a spus: *„Să nu dați câinilor lucrurile sfinte...”*. Ceea ce a fost foarte prețios poporului Israel a fost faptul că ei nu aveau voie să dea aceste lucruri sfinte păgânilor. Apostolul Pavel mai spunea un alt lucru, și scria în Filipeni 3:2: *„Păziți-vă de câinii aceia; păziți-vă de lucrătorii aceia răi, păziți-vă de scrâjilații aceia!”*.

Apostolul a avut multă experiență cu astfel de lucrători în Împărăția lui Dumnezeu. Unii mergeau cu el doar ca să primească un contact nou cu credincioșii, fără să fi fost chemați de Dumnezeu într-o slujbă. Ca miei blânzi, iau contactul cu persoane ce sunt singure acasă; ajung la casele lor și le aduc lucruri deosebite, spunând că sunt sfinte. Cu încetul, ei încep să îngroape lucrarea robilor lui Dumnezeu. Dacă se potrivește în concepția lor, acolo va fi folosit mesajul de sfârșit, iar unde nu se potrivește, acolo spun chiar și de fratele Branham că nu ar fi corect. Printre alte lucruri nebiblice, ei presupun că botezul, care este de fapt biblic în Numele Domnului Isus, nu ar fi corect. Ei presupun că ar trebui să fie botezați doar pe Numele lui Isus. Acesta este vârful! Cine crede asemenea lucruri, acela a auzit degeaba Cuvântul clar și descoperit de Dumnezeu, și nu a înțeles absolut nimic. Toate textele biblice din Noul Testament trebuie luate ca să ai o mărturie desăvârșită, conform Matei 28:19, unde sunt date trei titluri ce aparțin de acest Nume unic.

Titlu: Tată, Fiu, Duhul Sfânt - Numele: Domnul Isus Hristos

Acesta este adevărul absolut al Evangheliei veșnice. Fratele Branham a spus că sunt mulți în țările latino-americane, care se numesc „Isus” și că sunt foarte mulți hristoși falși - unși - dar că există doar Unul singur „Domnul Isus Hristos”, în al cărui Nume ar trebui să se boteze. Da, Isus este Domnul!

De lucrurile celelalte, din capitolul 22:15, trebuie să ne apropiem cu atenție. Printre altele, se spune că *„vrăjitorii”* sunt afară. La asemenea cuvinte, din acest capitol, noi ne gândim doar la cei care au făcut și s-au ocupat de vrăjitorii. Fiindcă aici este vorba de un text profetic, noi dorim să vedem aceste cuvinte: *”vrăjitorie și închinare la idoli”* tot dintr-o privire profetică din 1 Samuel 15:22-23: *“Samuel a zis:”* *“Îi plac Domnului mai mult arderile de tot și jertfele decât ascultarea de glasul Domnului? Ascultarea face mai mult decât jertfele, și păzirea cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor. Căci neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicirea, și împotrivirea nu este mai puțin vinovată decât închinarea la idoli și terafimii. Fiindcă ai lepădat cuvântul Domnului, te leapădă și El ca împărat”*.

Fiecare din noi s-ar simți jignit dacă l-ai întreba de păcatul vrăjitoriei sau cel al idolatriei. Printre alții, sunt și *„ucigașii”* afară. Dacă auzi asemenea vorbe, îți trec fiori prin oase și totuși nu ne simțim ca niște ucigași, fiindcă imediat ne gândim la ucigașii de afară. Dar ce spune Scriptura în 1 Ioan 3:15? *“Oricine urăște pe fratele său, este un ucigaș; și știți că nici un ucigaș n-are viață veșnică rămânând în el.”*

Mulți lasă capul în jos ca și Cain. Ah, cum ar trebui să aibă grijă fiecare dintre cei ce au primit viața veșnică, ca nu cumva să se adune în el ură, invidie și gelozie și să nu iasă la iveală din el rădăcinile de amărăciune care conțin otravă ucigătoare! Poate este de-ajuns dacă-l vorbești de rău pe fratele tău, pentru ca acest text biblic să fie confirmat.

Acum mai rămâne cuvântul *„curvarii”*, care vor fi afară și la care noi am dori să intrăm mai cu de-amănuntul. Nu poți să arunci totul într-o oală, ci trebuie să înțelegem bine cuvintele scrise în Cuvântul lui Dumnezeu. Noi citim despre David că el s-a făcut vinovat de preacurvie și de ucidere, dar nu de curvie. În nici un loc din Biblie nu este spus de vreun om al lui Dumnezeu că a curvit. Același Dumnezeu care a spus în Exod 20:14: *”să nu preacurvești”*, a explicat aceste lucruri și mai bine spunând în versetul 17-b: *”... să nu poștești nevasta aproapelui tău...”*. Dumnezeu este și rămâne propriul Său interpret.

Această scrisoare circulară va fi trimisă împreună cu predica fratelui Branham *„Strălucirea luminii roșii este semnul venirii sale”*. (Seria III, Nr.2 în lb. română). În această predică, fratele Branham intră în zilele lui Noe și

aduce la lumină un adevăr biblic, pe care nimeni dintre noi nu l-am văzut până acum. În epistola lui Iuda ne este foarte clar descris ce s-a petrecut în acel timp, și citim din Iuda 7: „*Tot așa, Sodoma și Gomora și cetățile dimprejurul lor, care se dăduseră și ele la curvie și au poftit după trupul altuia, ne stau înaintea ca o pildă, suferind pedeapsa unui foc vecinic*”.

Chiar și în trupul lui de carne exista o diferență, între linia lui Adam, care a fost dusă mai departe prin Set, și linia șarpelui, care a fost și ea dusă mai departe de Cain și urmașii lui. Îngerii despre care este vorba aici sunt fiii lui Dumnezeu din Geneza 6. Urmașii lui Set au fost cu toții purtătorii mesajului de mântuire al lui Dumnezeu, al lui Mesia cel făgăduit. Ei și-au părăsit locul lor de mesageri și s-au amestecat cu fetele oamenilor din linia lui Cain.

Îngerii cerești care au căzut cu Lucifer au devenit duhuri drăcești. Ei nu sunt legați în lanțuri, ci ei domnesc ca puteri din locurile cerești - Efeseni 6:12. Aceștia sunt fără sex, chiar dacă au o arătare bărbătească. În nici un caz ei nu au vreo legătură cu Geneza 6 sau cu celelalte texte biblice din Noul Testament, care se referă la această temă. Pentru ca ultima îndoaială să fie scoasă afară, aș dori să vă fac atenți la ceea ce a spus Petru, când el aduce amândouă lucrurile la un singur numitor despre îngerii din timpul lui Noe - 2Petru 2:4-5: “*Căci dacă n-a cruțat El îngerii care au păcătuit, ci i-a aruncat în Adânc, unde stau înconjurați de întuneric, legați cu lanțuri și păstrați pentru judecată; dacă n-a cruțat El lumea veche, ci a scăpat pe Noe, acest propăvăduitor al neprihănirii, împreună cu alți șapte inși, când a trimis potopul peste o lume de nelegiuți;*”.

Există aceste trei noțiuni: preacurvia, curvia și sodomia.

Primele două sunt lucruri normale, omenești, deoarece ele sunt interzise oamenilor căsătoriți și necăsătoriți. Ultima, este un lucru anormal, al oamenilor din ambele sexe cu animalele și între cei de același sex. Noi trăim acum într-un timp în care lucrurile anormale sunt privite ca lucruri normale și lucrurile normale ca fiind anormale. Să ne reamintim de cuvintele Domnului cu referire la lucrurile petrecute în timpul lui Noe și în Sodoma și Gomora, că ele se vor împlini acum împreună, în timpul nostru: Luca 17: 26-30: “*Ce s-a întâmplat în zilele lui Noe, se va întâmpla la fel și în zilele Fiului omului: mâncau, beau, se însurau și se măritau până în ziua când a intrat Noe în corabie; și a venit potopul și i-a prăpădit pe toți.*

Ce s-a întâmplat în zilele lui Lot, se va întâmpla aidoma: oamenii mâncau, beau, cumpărau, vindeau, sădeau, zideau; dar, în ziua când a ieșit Lot din Sodoma, a plouat foc și pucioasă din cer, și i-a pierdut pe toți. Tot așa va fi și în ziua când Se va arăta Fiul omului”.

Cine s-a gândit vreodată că într-o țară creștină, cum este America, să se legalizeze homosexualitatea, aceste păcate din Sodoma? Doar dacă te gândești la asemenea lucruri, îți vine să vomیți. Este duhul timpului care trage totul după el, în distrugere și corupere. Pavel, un apostol cu o mare privire profetică, descrie timpul anormal de acum, timp al curviei, al stărilor în care se găsesc bărbații și femeile de astăzi - Romani 1: 24-32: “*De aceea, Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăției, să urmeze poftele inimilor lor; așa că își necinstesc singuri trupurile; căci au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu, și au slujit și s-au închinat făpturii în locul Făcătorului, care este binecuvântat în veci! Amin. Din pricina aceasta, Dumnezeu i-a lăsat în voia unor patimi scârboase; căci femeile lor au schimbat întrebuițarea firească a lor într-una care este împotriva firii; tot astfel și bărbații, au părăsit întrebuițarea firească a femeii, s-au aprins în poftele lor unii pentru alții, au săvârșit parte bărbătească cu parte bărbătească lucruri scârboase, și au primit în ei înșiși plata cuvenită pentru rățăcirea lor. Fiindcă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestемate, ca să facă lucruri neîngăduite*”.

Dumnezeu nu are nimic împotriva împreunării rânduite de El, dar El urăște curvia fiindcă ea este animalică și drăcească. Fiicele lui Cain s-au prezentat cu o ofertă foarte mare la fiii lui Dumnezeu. Apostolul aduce acest gând de curvie și mai aproape, prin cazul din 1 Corinteni 5:1, unde un tânăr trăia cu mama lui vitregă. După lege, acesta a fost un păcat de sânge. În Levetic 18:16-18, găsim scrise lucrurile care nu sunt permise și sunt o nelegiuire. Aici intră și lucrul amintit în 1 Corinteni 5.

Din predica fratelui Branham, reiese că i-a fost dată o descoperire deosebită. Nici din cele șapte versete din Geneza și nici din celelalte texte biblice nu reiese acest lucru atât de clar cum este redat aici. Noi citim că : ” *ei se însurau și se măritau...*” . Aici noi ne gândim că ei se însurau și se măritau, așa cum o făceau oamenii în trecut; dar aici este vorba de lucruri care se întâmplau atunci și care se întâmplă și acum. Oamenii tineri trăiesc astăzi cu cineva, mâine cu altcineva. Există mulți care de fapt nici nu vor să se căsătorească și, așa cum spun ei, doresc să aibă doar o relație împreună ca prieteni sau camarazi. Dacă aceste lucruri ar merge mai departe așa, atunci cum ar fi în viitor cu familia lor? Dar Dumnezeu va face în curând tuturor lucrurilor un sfârșit. Pe de-o parte au fost fiicele lui Cain, iar pe de altă parte au fost fiii lui Set. Ei au fost numiți ca “fii ai lui Dumnezeu” și celelalte ca fiind “fiicele oamenilor”.

Așa cum ne este cunoscut, Hristos trebuia să vină, după trup, din linia dreaptă a lui Set. Dar atunci când a avut loc amestecul, Domnul Dumnezeu a spus: „*Duhul Meu nu va rămânea pururea în om, căci și omul nu este decât carne păcătoasă...*” . Fiii lui Dumnezeu au fost din carne și sânge; ei aveau dreptul să se căsătorească, dar ei nu aveau nici un drept să-și ia femei necredincioase din urmașii lui Cain și să curvească cu ele. Conform Scripturii,

acești oameni aveau Duhul lui Dumnezeu, iar în Romani 8, în partea a doua a versetului 9, este scris: „... *dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui*”.

Așa cum a luminat-o mesagerul lui Dumnezeu, fratele Branham, Dumnezeu nu a interzis mâncarea, băutura și căsătoria, fiindcă acestea sunt lucruri de fiecare zi, de care omul are nevoie, atât la credincioși cât și la necredincioși. Fiii lui Dumnezeu au luat pur și simplu fiicele lui Cain și trăiau cu ele, așa cum a fost amintit mai sus. Aceste lucruri sunt semne pentru timpul nostru. Există mii și mii de oameni care sunt împreună și care de fapt nu au voie să fie împreună. Toți vor să-și adune experiențe înainte de căsătorie, și nu recunosc că diavolul îi trage în nenorocire.

În această generație se repetă tot ceea ce se întâmpla atunci. Oamenii au schimbat întrebuintărea firească a lor, într-una ce este împotriva firii. Aceasta înseamnă că, dacă nu corespunde ceva în trăirea dintre oameni, așa cum a rânduit-o Dumnezeu, atunci Biblia o numește ca fiind curvie. Ceea ce nu corespunde cu întrebuintărea firească, este animalic și drăcesc. Au fost întrebuintări animalice în fiicele lui Cain, care au reușit să-i atragă în această curvie pe fiii lui Dumnezeu. La asemenea lucruri, în ziua de astăzi, s-ar putea spune: „pornografie și sodomie”. Cu câțiva ani în urmă, după ce au ieșit pe piață aceste murdării, am primit într-un vis o avertizare directă de la Dumnezeu, în care El mi le-a spus pe toate pe nume. Niciodată nu am avut o asemenea carte murdară în mâinile mele.

Domnul cheamă afară o ceată care scapă de nenorocire. Noi putem să ne lăsăm spălați și curățiți de Sângele scump al Mielului. Cei întâi născuți nu au nevoie să pună mâna pe alte lucruri. Ei sunt mântuiți, răscumpărați și protejați prin Sângele Mielului. Mulțumiri să-I fie aduse Domnului nostru pentru aceasta!

O muștrare severă a apostolului este spusă în 1 Corinteni 5:11: *“Ci v-am scris să nu aveți nici un fel de legături cu vreunul care, măcar că își zice „frate”, totuși este curvar, sau lacom de bani, sau închinător la idoli, sau defăimător, sau bețiv, sau răpăreț; cu un astfel de om nu trebuie nici să mâncați”*.

În Levetic 18:19-23 sunt enumerate mai multe păcate de curvie. Eu personal nu cunosc pe nimeni de care aș putea să spun că intră în această categorie de curvar, conform Cuvântului lui Dumnezeu, de care ar trebui să mă feresc. Dar noi dorim să luăm și celelalte cuvinte care sunt scrise în acest verset, ca de exemplu „*înșelător*”. Dacă auzim acest cuvânt, imediat noi ne gândim la un oarecare înșelător de care am auzit sau am citit până acum. Fiecare poate ar putea spune pe drept: „Eu nu am înșelat pe nimeni!”. Dar cum ne privește Domnul? Din punct de vedere dumnezeiesc, fiecare dintre noi suntem câte un înșelător dacă nu Îi dăm Lui zeciuială, pentru că în Maleahi 3:8 citim: *“Se cade să înșele un om pe Dumnezeu, cum Mă înșelați voi?” Dar voi întrebați: “Cu ce Te-am înșelat?” Cu zeciuiele și darurile de mâncare”*.

Și acesta este Cuvântul lui Dumnezeu. Nimeni să nu creadă că am nevoie de banii lui. Prin Cuvântul lui Dumnezeu nu vorbesc eu, ci Dumnezeu Însuși ne vorbește. Cine nu dă zeciuială Domnului, acela păcătuiește și un blestem este peste el, oricine ar fi el; dar, „Așa vorbește Domnul!” în versetul 9: *“Sunteți blestemați, câtă vreme căutați să mă înșelați, tot poporul în întregime!”*. S-ar putea ca sute de înșelători de Dumnezeu să poarte numele de „frate” și să aibă tot felul de scuze, doar ca ei să rețină banii lui Dumnezeu pentru ei înșiși. Unii spun: „Doar noi nu suntem o biserică”; ceilalți spun: „Noi nu avem încredere în această lucrare”; și al treilea: „Noi nu știm ce se întâmplă cu banii aceștia” - și așa se pot aduce tot felul de argumente -, dar „Așa vorbește Domnul!” în versetul 10: *„Aduceți înșă la casa vistieriei toate zeciuielele, ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor, și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare”*.

De acolo de unde este împărțită hrana spirituală, conform însărcinării lui Dumnezeu, în locul acela trebuie dată zeciuiala. Cine ia măsuri proprii și diferite cu banii lui Dumnezeu, se face vinovat în fața lui Dumnezeu. Eu aș dori să dau câteva citate de-ale fratelui Branham, în legătură cu această temă. El a fost întrebant: „Pot să între creștini în ceruri dacă nu dau zeciuială?”

Primul citat: „Fiecare creștin este obligat să dea zeciuială, fiindcă este porunca Domnului. Darea zeciuiei are o mare importanță pentru o trăire creștină.”

Al doilea citat: „Eu cunosc oameni care dau zeciuiala lor unor văduve. Aceasta este greșit. Dacă aveți ceva de dat unei văduve, dați-i, dar să nu-i dați banii lui Dumnezeu; acești bani nu vă aparțin vouă, ci lui Dumnezeu.”

Al treilea citat: „Dacă dați zeciuială, atunci voi sunteți obligați s-o dați în acel loc de unde primiți hrană. Aduceți toată zeciuiala în Casa vistieriei, zice Domnul.”

Al patrulea citat: „Eu cer de la fiecare bărbat și de la fiecare femeie care nu dau zeciuială să primească aceasta. Da, bineînțeles, eu cred în darea zeciuiei, ea este o binecuvântare. Voi spuneți: „Aceasta aparține de Vechiul Testament”. Desigur, ea aparține și de Noul Testament.

Fără să vreau, am alunecat de la tema noastră și totuși o iau ca din mâna lui Dumnezeu, fiindcă și aceasta trebuie spusă odată. Așa că eu am scăpat de această răspundere, iar fiecare dintre cei ce au citit nu mai are nici o scuză.

Noi revenim la tema noastră. Pavel are mai multe de spus în 1 Corinteni 5:11 (în registrul de păcate), unde mai este scris și despre defăimare, pentru că este scris: „... *nici un defăimător sau hoț nu vor vedea Împărăția lui Dumnezeu*”. De câte ori unii defăimează anumite lucruri doar să scoată un anumit capital pentru ei înșiși? Acesta este un caracter ticălos (mișelesc), pe care-l poate avea un om. Cine are de realizat o slujbă de la Dumnezeu, nu o

poate realiza prin defăimarea altora, ci, dimpotrivă, dovedind respect față de Cel din a cărui sarcină vorbește. În Proverbe 20:19 este scris: *“Cine umblă cu bârfeli dă pe față lucruri ascunse; și cu cel ce nu-și poate ține gura să nu te amesteci”*.

Este vorba chiar și de acei care ascultă vorbele unor asemenea oameni, care deschid gura și îi vorbesc de rău pe alții. Proverbe 17:4: *“Cel rău ascultă cu luare aminte la buza nelegiuită, și mincinosul pleacă urechea la limba nimicitoare.”* Merită să ne pună pe gânduri asemenea texte biblice. Ori limba noastră aduce mântuire, ori aduce nenorocire. Noi citim în Proverbe 10:18: *“Cine ascunde ura, are buze mincinoase, și cine răspândește bârfelile este un nebun”*. Oh, cât adevăr și înțelepciune este în Cuvântul lui Dumnezeu! Gura noastră este folosită ori de către Dumnezeu, ori de către dușman. Limba noastră este folosită sau spre zidire sau pentru distrugere. Solomon a fost un om al lui Dumnezeu, binecuvântat și plin de înțelepciune dumnezeiască, și el scrie în Proverbe 12:18a: *“Cine vorbește în chip ușuratic, rănește ca străpungerea unei săbii”*. Iar în Proverbe 18:21a: *“Moartea și viața sunt în puterea limbii”*.

Dacă Pavel îi pune pe o singură listă atât pe curvari cât și pe înșelători, bețivi, pe hoți și pe defăimători, atunci ar trebui să ne facem gânduri foarte serioase în această privință. Eu sunt sigur că Dumnezeu ne vrea doar binele, și El nu dorește să condamne sau să nimicească pe nimeni, ci El dorește ca fiecare să primească har și fiecare să fie ajutat. El să ne dăruiască tuturor har, să ne putem recunoaște greșelile și să ne lăsăm cercetați de El în liniște. El să ne curețe și să ne sfințească din harul Lui pe fiecare în parte, ca să ajungem la desăvârșire.

Adunarea

În ultima scrisoare circulară, v-am făcut atenți, conform Cuvântului lui Dumnezeu, chiar acum înaintea revenirii lui Isus Hristos, că trebuie să avem grijă unul de celălalt, dar nu după șablonul lui Cain din Geneza 4:9: *“Sunt eu păzitorul fratelui meu?”*, ci să ne ajutăm unul pe celălalt, exact așa cum este scris în Evrei 10:24-25: *“Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și fapte bune. Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie”*. Nici un credincios, ce aparține de Biserica lui Dumnezeu, nu o va părăsi, ci el se va lăsa condus înspre zidirea ei. Eu aș dori să recitesc doar patru citate de-ale fratelui Branham, în legătură cu ceea ce privește venirea la adunare.

Citatul nr.1: „Fiecare să aibă o biserică unde el se simte acasă. Nu fugiți de la una la alta, ci mergeți într-o biserică de care puteți spune: ”Aceasta este biserica mea”.

Citatul nr.2: ”Un bărbat și o femeie, care sunt cu adevărat născuți din nou și au deosebirea Duhului Sfânt, își vor găsi locul lor în biserică. Ei se vor ruga și vor face totul în viața lor, pentru a-i aduce pe păcătoși înăuntru.”

Citatul nr.3: ”Mergeți la biserică! Nu stați acasă! Nu mergeți la vânatoare, la pescuit sau la alte lucruri prin care voi disprețuiți învierea lui Isus Hristos. Mergeți undeva într-o biserică, dacă nu puteți veni aici în această capelă.”

Citatul nr.4: ”Nu stați acasă! Dacă Dumnezeu este în inima voastră, voi abia puteți aștepta ca ușile să se deschidă, pentru a putea intra înăuntru și să aveți părtaşie cu frații voștri. Dacă voi simțiți altcumva, atunci eu vă spun: este timpul ca să intrați în rugăciune.”

Sfârșitul citatelor.

În traducerea „Muhlheimer” este scris: ”ca noi să nu pierdem răpirea noastră”. Fie într-un cerc mic de rugăciune sau într-o biserică mare, Dumnezeu dorește ca noi să ne adunăm. El a dat făgăduința că va fi în mijlocul nostru, dacă noi suntem adunați în Numele Lui. Scuza oamenilor este: ”Eu rămân acasă și mă ocup cu predicile fratelui Branham”. Se aude bine duhovnicește, dar este împotriva Duhului care vorbește din Biblie și din predicile fratelui Branham. Mulți confundă Duhul Sfânt cu duhurile religioase. Biserica este o orânduire dumnezeiască, dar Dumnezeu a așezat slujbele și darurile pentru zidirea Bisericii. **Amin!**

Din însărcinarea lui Dumnezeu,

Bt. Frank